

Arrest

nr. 225 341 van 28 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat
L. JADIN
Waterloosesteenweg 461
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 januari 1991.

Op 22 mei 2017 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigert op 30 augustus 2017 de toekenning van vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 februari 2018 met nummer 200 526 weigert de Raad de toekenning van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 augustus 2019 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van haar illegaal verblijf.

Op 20 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 19.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [K.]

voornaam: [M. H.]

geboortedatum: 04.01.1991

geboorteplaats: Nzérékoré

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, alias: --

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 22.05.2017 werd bij beslissing van 30.08.2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 22.05.2017 werd bij beslissing van 30.08.2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar Guinee kan terugkeren omdat hij homofiel is en dit niet toegelaten is in zijn thuisland.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 22.05.2017. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"het algemeen principe van Belgisch administratief recht van goede administratie, evenwaardigheid en redelijkheid."*

3.3.1.1. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van haar relatie met Mevrouw M.M., noch van haar nakende vaderschap en hun wens om officieel samen te gaan leven. Er wordt evenmin melding gemaakt van haar hepatitis B.

3.3.1.2. Aangaande de opgeworpen schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). De Raad zal derhalve zijn wettigheidsonderzoek beperken tot de specifieke beginsel van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partij is aangehaald, met name de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 augustus 2019 gehoord werd. Tijdens dit gehoor werd uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij geïnformeerd werd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid haar wenst op te leggen en over de vragen die gesteld worden. Voorts werd haar uitdrukkelijk gevraagd of ze aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen of terug te keren. De verzoekende partij heeft deze vraag ontkennend

beantwoord. Ze heeft niet aangegeven dat ze aan hepatitis B lijdt. Er werd haar vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of ze een partner heeft met wie ze een duurzame relatie heeft of kinderen in België heeft. Ook op deze vraag heeft ze ontkennend geantwoord. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met haar gezondheidstoestand en voorgehouden gezinsleven, daar zij dit voor het nemen van de bestreden beslissingen niet gemeld heeft. Ter terechtzitting leest de advocaat van de verwerende partij het gehoorverslag van 19 augustus 2019 van de verzoekende partij voor. Uit de lezing van de verwerende partij blijkt dat het gehoorverslag zowel in het Nederlands als in het Engels opgesteld werd. Hierop repliceert de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij afkomstig is uit Guinee, dat de officiële landstaal van Guinee het Frans is en dat de verzoekende partij geen Engels verstaat. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de vragen op het *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling – formulaire confirmant l’audition d’un étranger”* ook naar het Engels vertaald zijn, maar er kan niet vastgesteld worden dat het gehoor in het Engels heeft plaatsgevonden. Daarenboven blijkt uit het *“rapport administratif”* dat de verzoekende partij door de politie *“ZP Bruxelles capitale Ixelles (Bruxelles)”* gehoord werd in het Frans. Het *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling – formulaire confirmant l’audition d’un étranger”* werd als bijlage aan het *“rapport administratif”* van 19 augustus 2019 gevoegd. In het verzoekschrift heeft de verzoekende partij ook niet aangehaald dat de vragen tijdens het gehoor gesteld werden in een taal die ze niet begreep. Dit blijkt evenmin uit het gehoorverslag van 19 augustus 2019 dat door de verzoekende partij ook ondertekend heeft en waar ze de vragen doelgericht beantwoord heeft.

Voorts wijst de Raad er ook op dat met betrekking tot de hepatitis B een ongedateerd medisch attest bijgebracht wordt. Dit attest maakt enkel melding van de diagnose van hepatitis B. en dat een stand van zaken gevraagd wordt, maar bevat voorts geen verdere informatie. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Europees hof voor de rechten van de mens kan enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10). In overweging 183 oordeelt het Hof dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”*, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *“de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Op basis van de beperkte informatie opgenomen in het ongedateerde medisch attest en het gegeven dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen geen melding gemaakt heeft van gezondheidsproblemen, toont de verzoekende partij een dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat de diagnose net voor de administratieve aanhouding van de verzoekende partij werd vastgesteld. Volgens de advocaat van de verzoekende partij bekeek de verzoekende partij ook hoe ze haar behandeling zou financieren. Dit zijn blote beweringen die geen steun vindt in de stukken van het rechtsplegingdossier.

De advocaat van de verzoekende partij haalt ook aan dat de hepatitis B besmettelijk is en dat de verzoekende partij daarom niet een gesloten centrum kan verblijven. Dit zijn argumenten die betrekking hebben op de beslissing tot vasthouding waarover de Raad geen rechtsmacht heeft.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM opgebouwd heeft, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven met mevrouw M.M. benadrukt de Raad dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in wezen een feitenkwestie is die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven wordt in de nota met opmerkingen terecht gesteld dat: *“Waar hij thans een bewijs toevoegt van zijn relatie met Mevrouw [M. M.], druist die bewering volledig in tegen zijn asielseerlaas en de verklaringen afgelegd tijdens het verhoor door de politie.*

Uit de verklaring afgelegd door de sociale gezondheidswerkster, Mevrouw [L. Z.], blijkt niet aan de hand van een medisch bewijs dat verzoeker effectief heeft deelgenomen aan de kunstmatige inseminatie van Mevrouw [M. M.] en hij aldus de vader van het kind is. Bovendien wordt er geen bewijs van prenatale erkenning van het kind door verzoeker voorgelegd. Er wordt enkel bevestigd dat verzoeker bij de consultaties van Mevrouw [M. M.] aanwezig was.

*Verder blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat hij effectief met Mevrouw [M. M.], al dan niet wettelijk, samenwoont.” Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat een man zowel homoseksueel kan zijn of als homoseksueel door zijn omgeving kan beschouwd worden en toch nog een relatie aan kan gaan met een vrouw. In dit verband wijst de Raad erop dat dit in hoofde van de verzoekende partij *in casu* geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Dit klemt des te meer omdat de verzoekende partij heden verklaart sinds 2017 een relatie te hebben met mevrouw M.M., doch tot op heden deze relatie nooit vermeld heeft. Ook niet tijdens het gehoorverslag van 19 augustus 2019. Waar de verzoekende partij benadrukt dat ze met mevrouw M.M. samenwoont, blijkt dit niet uit de stukken die voorliggen. Op basis van de 2 foto's die ingediend worden, kan niet aangenomen worden dat de verzoekende partij samen met mevrouw M.M. een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de stad Brussel en verschillende Brusselse gemeenten in het algemeen weigert om de erkenning van een kind voor de geboorte te registreren. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat ze reeds getracht heeft om het kind te erkennen bij de gemeente Sint-Lambrechts-Woluwe waar de moeder van het kind woonachtig is en dat dit geweigerd werd. Daarenboven gaat de verzoekende partij voorbij aan de kern van de problematiek; met name dat ze niet aannemelijk maakt effectief met mevrouw M.M. een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te onderhouden. Waar de advocaat van de verzoekende partij voorts betoogt dat mevrouw M.M. niemand heeft in België om haar te helpen bij het einde van haar zwangerschap en bij de geboorte van het kind, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit niet in het verzoekschrift uiteengezet heeft. Bovendien brengt de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs bij. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij als vluchteling erkend is, is op zich onvoldoende om als begin van bewijs te dienen voor voormelde beweringen. Het is niet omdat iemand als vluchteling erkend is dat zij geen familie of vrienden in België heeft om haar bij de geboorte van haar kind bij te staan. Voorts beklemtoont de Raad dat *in casu* op basis van de stukken die heden voorliggen niet aannemelijk gemaakt wordt dat de verzoekende partij met mevrouw M.M. een duurzame relatie heeft en dat de verzoekende partij effectief de vader van het ongeboren kind is. Het gezinsleven betreft een feitenkwestie waarbij er dient nagegaan te worden welke invulling de verzoekende partij aan haar gezinsleven geeft. *In casu* liggen er onvoldoende stukken voor om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, gelet op de verklaringen van de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden akte.*

In casu wordt prima facie geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel (“evenwaardigheidsbeginsel”), maar laat ze na uiteen te zetten op welke wijze voormeld beginsel geschonden is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Daar de verzoekende partij nagelaten heeft uiteen te zetten op welke wijze het gelijkheidsbeginsel (“evenwaardigheidsbeginsel”) geschonden is, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M. RYCKASEYS